

Bibliaóra – 2026. április 16.

Előfohász: „Az Úr azonban ezt kérdezte: Igazad van-e, hogy haragszol (Jón 4,4)?!” Ámen.

Kezdő ének: 1. zsoltár: „Aki nem jár hitlenek tanácsán...”

Előíma: Hűséges mennyei Atyánk, hálát adunk Neked azért, hogy Te a tisztulás és az új kezdet Istene vagy. Köszönjük, hogy már az Ószövetségben is utat készítettél a tisztátalan ember megtisztulására, és megmutattad, hogy a bűntől és betegségtől való szabadulás Tőled jön. Köszönjük Neked Jézus Krisztust, Aki meggyógyította a leprást, és elküldte őt a paphoz, hogy beteljesedjen a törvény, és bizonyosság legyen mások számára is. Köszönjük, hogy Őbenne nemcsak külső, hanem belső megtisztulást is kapunk. Urunk, kérünk Téged, tisztítsd meg a mi szívünket is. Vizsgáld meg életünket, és mutasd meg mindazt, ami elválaszt Tőled. Adj nekünk alázatot, hogy elfogadjuk a Te munkádat bennünk, és engedelmisséget, hogy végigjárjuk a megtisztulás útját. Áldd meg a mai bibliaóránkat, hogy ne csak értsük az Igét, hanem az formálja is az életünket. Taníts minket arra, hogy a Te kegyelmedben élve tiszta szívvel járjunk Előtted. Jézus nevében kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen.

Textus: Mózes III. könyve 14. része 1-32. versek: *„Azután így beszélt Mózeshez az Úr: Ez a poklos emberre vonatkozó törvény, amikor megtisztul: Vigyék el a paphoz, a pap pedig menjen ki a táboron kívülre. És ha úgy látja a pap, hogy meggyógyult a poklos ember a poklos kiütésből, akkor hozzanak a pap parancsára a megtisztulni akaróért két élő tiszta madarat, cédrusfát, bíbor fonalat és izsópot. Azután vágják le a pap parancsára az egyik madarat egy friss vízzel teli cserépedény fölött. Fogja a pap az élő madarat, a cédrusfát, a bíbor fonalat és az izsópot, és mártsa bele azokat az élő madárral együtt a friss víz fölött levágott madár vérébe. Azután hintse meg a poklosságból megtisztulni akarót hétszer, és mondja ki, hogy tiszta. Az élő madarat pedig eressze szabadon a mezőn. A megtisztulni akaró mossa ki ruháját, borotválja le mindenütt a haját és a szőrét, mosakodjék meg vízben, és tiszta lesz. Azután bemehet a táborba, de hét napig maradjon a sátrán kívül. A hetedik napon borotválja le mindenütt a szőrét: a haját, a szakállát, a szemöldökét, és mindenütt másutt is borotválja le a szőrét. Mossa ki a ruháját, és mossa meg a testét vízben, akkor tiszta lesz. A nyolcadik napon hozzon két hibátlan hím meg egy egyéves hibátlan nőstény bárányt, ételáldozatul pedig háromtized véka finomlisztet olajjal gyúrva, meg fél liter olajat. Állítsa oda a tisztítást végző pap a megtisztulni akarót ezekkel együtt az Úr elé, a kijelentés sátrának a bejáratához. Azután fogja a pap az egyik hím bárányt, mutassa be jóvátételi áldozatul a fél liter olajjal együtt: mutassa fel azokat felmutatott áldozatul az Úr színe előtt. A bárányt azon a helyen vágja*

le, ahol a vétekáldozatot és az égőáldozatot szokták levágni, vagyis a szent helyen, mert a vétekáldozathoz hasonlóan ez a jóvátételi áldozat is a papé. Igen szent ez is. Vegyen a pap a jóvátételi áldozat véréből, és kenje meg azzal a pap a megtisztulni akaró jobb fülcimpáját, jobb hüvelykujját és jobb nagylábujját, azután vegyen a pap a fél liter olajból, öntse azt a maga bal tenyerébe, majd mártsa bele a pap jobb kezének az ujját a bal tenyerében levő olajba, és hintsen ujjával az olajból hétszer az Úr színe elé. A tenyerén maradt olajjal kenje meg a pap a megtisztulni akaró jobb fülcimpáját, jobb hüvelykujját és a jobb nagylábujját, a jóvátételi áldozat vére helyén. A tenyerében maradt olajat pedig kenje a pap a megtisztulni akaró fejére. Így végezzen érte a pap engesztelést az Úr színe előtt. Azután készítse el a pap a vétekáldozatot, és végezzen engesztelést a tisztátalanságból megtisztulni akaróért. Majd vágja le az égőáldozatot. Mutassa be a pap az égőáldozatot meg az ételáldozatot az oltáron. Így végezzen érte engesztelést a pap, és akkor tiszta lesz. De aki szegény, és nem telik neki emnyire, az hozzon egy bárányt jóvátételi áldozatul felmutatásra, hogy engesztelést végezzenek érte, ételáldozatul meg egytized véka olajjal gyúrt finomlisztet és fél liter olajat. Hozzon két gerlét vagy két galambot is, ahogyan telik neki, az egyiket vétekáldozatul, a másikat égőáldozatul. Vigye el azokat tisztulásának nyolcadik napján a paphoz, a kijelentés sátrának a bejáratához az Úr színe elé. Fogja a pap a jóvátételi áldozatra való bárányt és a fél liter olajat, és mutassa fel azokat a pap felmutatott áldozatul az Úr színe előtt. Azután vágja le a jóvátételi áldozatra való bárányt. Vegyen a pap a jóvátételi áldozat véréből, és kenje meg a megtisztulni akaró jobb fülcimpáját, jobb hüvelykujját és a jobb nagylábujját. Öntsön a pap az olajból a maga bal tenyerébe, és a bal tenyerében levő olajból hintsen a pap jobb kezének az ujjával hétszer az Úr színe elé. Azután kenje meg a pap a tenyerében levő olajból a megtisztulni akaró jobb fülcimpáját, jobb hüvelykujját és jobb nagylábujját, a jóvátételi áldozat vére helyén. A tenyerében maradt olajat pedig kenje a pap a megtisztulni akaró fejére. Így végezze el érte az engesztelést az Úr színe előtt. Azután, ha csak arra tellett neki, készítse el az egyik gerlét vagy galambot. Ha csak arra tellett neki, készítse el az egyiket vétekáldozatul, a másikat égőáldozatul az ételáldozattal együtt. Így végezzen a pap engesztelést a megtisztulni akaróért az Úr színe előtt. Ez a törvény vonatkozik arra, akin poklos kiütés volt, de nem telik neki többre, amikor meg akar tisztulni.”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A poklos ember helyzete drámai és beszédes. **Teljes tehetetlenség** fémjelzi: „A poklos ember csak szennyezhetett.” Amit megérintett, tisztátalanná vált. A poklos **nem „gyenge”, hanem teljesen cselekvőképtelen.** Ő maga nem tudott **tenni, hozni, áldozni és közeledni.** Másokra volt ráutalva. Minden másnak kellett történnie érte. Nincs értelme „cselekvésről” beszélni vele kapcsolatban. **Belső**

állapota magányosság, kirekesztettség: „száz év magány” és sóvárgás a szabadulás után. Ez a **bűnben élő ember képe**. Nem „kicsit hibás”, hanem **teljesen tehetetlen**. A bűn nem csak tett, hanem **állapot**. A poklos embernek „Elég volt tudnia betegségéről. Minden egyéb Isten dolga.” Ez gyakorlatilag az evangélium tömören.

Egyetlen segélyforrása a bűnös embernek Isten. A poklosnak **egyetlen reménye volt: az Úr**. A megtisztulás folyamata nyilvánvaló: **a pap végzi el a poklos nem tesz semmit**. A megváltás **nem emberi teljesítmény**, hanem **isteni cselekedet**. A pap szerepe kulcsfontosságú: **Ő kimegy a táboron kívülre, Ő vizsgál, Ő parancsol, Ő végzi el a szertartást és Ő nyilvánít tisztának**. (ld. Mt 8,4) Itt felismerhetjük Urunkat, **Jézus Krisztus**: „alászállt” a bűn világába, odajött, ahol mi voltunk, mint az irgalmas szamaritánus, **kezdeményezett**. Nem mi találjuk meg Istent, **Ő jön hozzánk**. A megváltás kezdete: **Isten lépése felénk. Krisztus-központúság** nem megtisztulás „folyamata” van a középpontban, hanem **egyszeri, isteni alap: a vér**. **„A pap parancsolt – és úgy lett”** A szakasz visszatérő gondolata: a pap **parancsol**. Minden az ő szava szerint történik. A poklos nem érinthet, nem hozhat, nem áldozhat. Az üdvösség alapja: **Isten szava**. Nem érzés, nem teljesítmény, hanem: „amit Isten mondott.” A központi igazság: **vérontás nélkül nincs megtisztulás**. „Véreddel, mely el-kifolyt Mosd le rólam, ami folt...” (464. dicséret 2. verse) Ez Krisztus művére mutat: **engesztelés, teljes elégtétel**, a bűn súlyának komolyan vétele. A kereszten az ítélet, **áldássá lett. A nép mondása**: „Vére rajtunk...”, megváltássá vált. A bűn nem „apró hiba”, hanem **halálos valóság**. A megoldás nem önjavítás, hanem **Krisztus vére által elvégzett tett. Isten tehát ítél és gyógyít egyszerre**. A pap kimondja: **tiszta**. Csak Isten mondhatja ezt ki. Isten **ítélte a bűnt és megtisztította a bűnöst**. Krisztus meghalt és feltámadt, ezért az Atya **igaznak nyilvánít**. Ezért nem az számít, mit érzek magamról, hanem mit **mond Isten rólam**. Fontos hangsúly a poklos nem tett semmit, nem érzett „eleget”, nem bizonyított. Elég volt tudnia az állapotáról. Az üdvösség nem teljesítmény, nem lelki állapot, hanem **kegyelem**.

A cselekvés a megtisztulás után jön. Ruhamosás, test megmosása, szórtelenítés és hét nap elkülönülés. Fontos sorrend először vér, majd víz. Kapcsolódások: IKor 6,11; Ef 1,6; IJn 5,6–8 (Lélek, víz, vér). A megszentelődés **következmény**, nem feltétel. Előbb kegyelem, aztán változás. **Naámán példája kulcsfontosságú**. **Naámán** nagy ember volt, mégis egyszerű dolgot kellett tennie, a **Jordánban** kellett megmártóznia. Nem a „különleges” számít, hanem az **engedelmesség**. Megtenni, amit Isten mond, az a különleges. Ott maradni, amíg kell, akkor is, ha egyszerűnek vagy nehéznek tűnik.

Az ó-ember halála és az új élet. A szertartás képei: haj, szakáll, szemöldök eltávolítása, ruhák kimosása, test megmosása. A régi természet **halálra ítél**t, teljes

„lenullázás” szükséges. Nem javítgatás, hanem **új kezdet**. Isten a régít **halottnak tekinti**. Nincs finomkodás, nem lehet maszkírozni: „tetőtől talpig fekélyek”, „mocskos állapot”. Ez nem túlzás, hanem **bibliai realizmus**. Kedves Testvérem! „Mi az, amit te még mindig hozzá akarsz tenni?” „Elhiszed-e, hogy semmit nem tehetsz hozzá?”

Az áldozatok bemutatása és a bűn gyökere. Első: **bűnért való áldozat**. Betegség és a bűn kapcsolata. Krisztus nem csak tünetet kezel, a **gyökeret pusztítja el**, mint Isten Báránya. Isten nem felszíni megoldást ad, hanem **radikális szabadítást**.

A szegény ember áldozata. Fontos részét képezi az élő igének. Istennél sohasem a „mód” számít, hanem ami **kitelik tőle**. Bárány? Kos? Tulok? Két madárka? Isten elfogadja. **Jézus Krisztus** esetében is két madár volt bemutatva. Isten nem a mennyiséget nézi, hanem a **szívet**. Az áldozat nemcsak tisztítás, hanem **visszafogadás a közösségbe**. Újra közösségben. Újra köztünk. Újra élet. Újra kapcsolat. Istennek gondja van a poklosra, a szegényre, az erősre és gyengére is. De az ember Isten áldásait akarja, **Istent nem**. Krisztus műve **naponta táplál-e minket?** Hálaáldozataink **belőle fakadnak-e?**

Közének: 226. dicséret 1. verse: „Krisztusom kívüled...”

Textus: Pál apostol Római levele 2. fejezet 1-10. versei: *„Ezért nincs mentséged, te ítélkező ember, mert amiben mást megítélsz, abban önmagadat ítéled el, hiszen ugyanazokat teszed, miközben ítélkezel. Azt pedig tudjuk, hogy Isten ítélete igazságosan sújtja azokat, akik ilyeneket tesznek. Azt gondolod, te ember, aki ítélkezel azok felett, akik ilyeneket tesznek, holott magad is ugyanazokat cselekszed, hogy te megmenekülhess az Isten ítéletétől? Vagy megveted jószágának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged Isten jósága megtérésre ösztönöz? Te azonban kemény szívvel és megtérés nélkül haragot gyűjtesz magadnak a harag napjára, amikor Isten kihirdeti igaz ítéletét. Ő mindenkinek cselekedetei szerint fog megfizetni: azoknak, akik állhatatosan jót cselekedve törekszenek dicsőségre, megbecsülésre és halhatatlanságra, örök életet ad, azoknak pedig, akik viszálykodók, akik ellenállnak az igazságnak, és a gonoszságnak engednek, haraggal és bosszúállással fizet majd. Gyötrelem és szorongatás vár minden emberi lélekre, aki a rosszat cselekszi, először a zsidókra, majd pedig a görögökre; viszont dicsőség, tisztelet és békesség jut majd osztályrészül mindazoknak, akik jót tesznek, először a zsidóknak, majd pedig a görögöknek.”*

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Pál apostol a mai felolvasott igében az ítélkező ember jellemrajzával kezd. Károli Gáspár ezt így adja vissza: „Ó, ember...” Így szólít meg bennünket az apostol. Az

ember különös ellentmondásban él: másokat könnyen megítél, önmagával szemben viszont elnéző. Amit másokban felháborítónak tartunk, azt magunkban jelentéktelennek minősítjük. Ez a **gyenge ember jellemrajza**: másokat elítél, magát felmenti. A pszichológia ezt nevezi kivetítésnek (Freud): amit nem akarunk meglátni magunkban, azt másokon ítéljük meg.

Az alapvető kérdés nem ki az ítélkező, hanem kicsoda az ítélőbíró? Ki ül az ítélőszékben? Ki mond végső ítéletet felettünk? A válasz egyértelmű: **Isten az ítélőbíró**. A mi önfelmentésünk nem áll meg Őelőtte. A mi igazolásaink nem elegendők. Vagyis a kulcsigazság: Nincs mentségünk Isten előtt. **Az ember tévedése, az, hogy Isten jóságával visszaél.** Sokszor így gondolkodunk: „Isten jó...” „Isten úgymégbocsát...” De a Szentírás figyelmeztet: **Isten jósága nem felment, hanem megtérésre hív.** Olvassuk el a Zsoltárok könyve 103. részének 8. versét: Isten kegyelmes és irgalmas. **Veszélyes vizekre evezünk, mert** a kemény szív azt mondja: „ráérünk még”, „az ítélet késik.” Pedig: nem késik, hanem **időpontja rejtett.** Isten ítélete **elkerülhetetlen.** Isten ítélete **igazságos.** Isten ítélete **nyilvános lesz.**

„Isten mindenkinek cselekedetei szerint fizet.” Ez komoly kérdést vet fel: Hit vagy cselekedet? Bibliai válasz: hitből van megigazulás, de a hit **cselekedetekben válik láthatóvá.** Az ítélet nem azt dönti el, hogy mit mondtunk, hanem **hogyan éltünk.** „Nem a cselekedetek üdvözítenek, de leleplezik a hit valódiságát.” (Jakab apostol levele)

Két út – két kimenetel van előttünk. (Róma 2,7–10)

Pál egymás mellé teszi: örök élet, harag és bosszúállás. Melyik irányba tart az életünk? Kemény önvizsgálati kérdések állnak ma előttünk: Másokat kárhoztatok, miközben magamat felmentem? Van az életemben szeretetből fakadó cselekedet? Van örömöm a szolgálatban? Látható Isten áldása azon, amit teszek? Igazságban élek vagy önigazolásban? **A krisztusi út nyilvánvaló.** Jézus tanítása: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” Ez azt jelenti: ne ítélkezz, hanem szeress, ne megbélyegezz, hanem emelj fel, ne skatulyázz, hanem érts meg. Hol van bennünk a krisztusi érzékenység a felebaráttal kapcsolatban, akit látsz?

Pál ajkáról mély felhívás hangzik a megtérésre: Hagyjuk el a gonosz utat, szálljunk ki a csúfolódók székéből, szálljunk le a „magas lóról”. Az ítélkezés helyett válasszuk a **megbocsátást.** **Jézus éberségre hív ma is.** Az Ő példázatai figyelmeztetnek: a Vőlegény jön – de idejét nem tudjuk, ne legyünk olyanok, mint a bolond gazdag. (ld. Lk 12,13- 21) Nem az a kérdés: *mikor jön* hanem: **készen állunk-e.** „Ó, ember...” – Pál apostol felkiált. Mindenki, aki a rosszat cselekszi... és mindenki, aki a jót cselekszi... Isten előtt áll. Ellenállsz Istennek vagy

belesimulsz az akaratába? Csendesedjünk el, és kérdezzük meg önmagunktól: Uram, hol ítélkezem mások felett? Miből kell megtérnem? Hol kell jobban szeretnem? Mert **Isten jósága ma is megtérésre hív.** Pál apostol fogalmazása nyílt, találó, talán nyers is, de nem elméleti, hanem szembesítő. Ő **egyenesen beszél** az öinigazolásról. **Feszültségben tartja az embert:** ítélet vagy kegyelem, és végül **elvezet a megtérésig.** Hol ítélkezem? Hol mentegetem magam? Hol hív Isten megtérésre – most? Pál apostol nem „kellemes”, hanem **ébresztő hangon veri meg a vészharangot.** Pál apostol nem „tanító jellegű”, hanem **lelkiismeretet formáló.**

Utóima: Szerető Mennyei Atyánk, köszönjük Neked a Te igédet, amely ma megszólított bennünket. Megvalljuk Előtted, hogy sokszor másokat megítélünk, miközben vakok vagyunk a saját hibáinkkal szemben. Bocsásd meg nekünk a gőgöt, az öinigazolást és a keményszívúséget. Urunk, taníts minket alázatra. Adj nekünk érzékeny szívet, amely nem hibát keres, hanem szeret, megbocsát és felemel. Köszönjük a Te jóságodat, amely nem elítél, hanem megtérésre hív. Add, hogy ne éljünk vissza ezzel a kegyellemmel, hanem őszintén Hozzád térjünk. Készítsd a szívünket arra a napra, amikor megállunk Előtted. Add, hogy hitben éljünk, amely szeretetből fakadó cselekedetekben láthatóvá válik. Mutasd meg, Urunk, hol kell változnunk, hol kell jobban szeretnünk, és hol kell elhagynunk a rossz útjainkat. Jézus Krisztus nevében kérünk, Aki maga az út, az igazság és az élet, hallgass meg bennünket. Ámen.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Legyetek irgalmasok, amint a ti Atyátok is irgalmas (Lk 6,36)!” Ámen.

Ének: 424. dicséret: „Ó, mely boldog az oly ember életében...”

FÜLE LAJOS: NEM HIÁBA

Szemét adtál,
hogy meglássam a másik embert.
Fület adtál,
hogy meghalljam a panaszát is.
Lábat adtál,
hogy sorsos útján elkísérjem.

Kezet adtál,
hogy elestében fölemeljem.
Szívet adtál,
hogy befogadjam és szeressem.
Nem hiába
ajándékoztál meg ezekkel.
Buzdíts, URAM,
hogy használjam és megköszönjem!